

ΧΑΡΤΙΝΗ ΑΓΚΑΛΙΑ

“A READER LIVES A THOUSAND LIVES BEFORE HE DIES....”

1. Η συγγραφέας του βιβλίου μοιράζεται μαζί μας πτυχές της ζωής κάποιων παιδιών, άλλοτε ευχάριστες και άλλοτε δυσάρεστες.

α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

β) Ποιος είναι ο δικός σου «μαγικός» φίλος, το σταθερό εκείνο χέρι που σε στηρίζει στις δυσκολίες της ζωής σου και σε βοηθά να γίνουν χρωματιστά και αληθινά τα όνειρά σου;

1^α) Πιστεύω ότι μέσα από αυτή την ιστορία η συγγραφέας θέλει να μας περάσει πολλά μηνύματα, και αυτό το καταφέρνει αισθητά σε μια μικρή ιστορία, χωρίς υπεραναλύσεις, χρησιμοποιώντας μια πολύ απλή ιστορία με πολύ σημαντικό όμως νόημα. Η συγγραφέας περιγράφει τη ζωή ενός σχεδόν παράλυτου κοριτσιού που όμως έχει μια ανεξήγητη θέληση για ζωή που μάλιστα σε όλους τους φίλους της φαίνεται παράξενο. Η συγγραφέας μας κάνει να πιστέψουμε όμως ότι όλη αυτή η δύναμη πηγάζει από τα βιβλία, και συγκεκριμένα από ένα βιβλίο που δίνει στη Θάλεια δύναμη. Με αυτό τον τρόπο πιστεύω πως η συγγραφέας θέλει να μας παρουσιάσει τη δύναμη των βιβλίων και το πώς μπορεί να μας αλλάξει ένα βιβλίο, όπως άλλαξε τους συμμαθητές της αλλά και την ίδια την Θάλεια. Επιπλέον, αρχικά τα πράγματα παρουσιάζονταν δύσκολα και άσχημα από την συγγραφέα, όλα τα παιδιά είχαν προβλήματα, αρκετοί πολλοί άσχημα μάλιστα, και αρχικά το στοιχείο του πεσιμισμού ήταν αρκετά έντονο. Όταν όμως μπήκε στη ζωή των παιδιών το μαγικό βιβλίο του κυρ Άνεμου, όλα ξαφνικά φάνηκαν πιο εύκολα, και φάνηκε έντονα πως με τη θέληση τους τα παιδιά μπορούσαν να ξεπεράσουν κάθε δυσκολία τους, αφού μια μικρή «χάρτινη αγκαλιά» τους έδινε δύναμη. Σε πολλά σημεία του βιβλίου φάνηκε πώς κάποια παιδιά που περνούσαν κάτι άσχημο και δύσκολο στη ζωή τους, ξαφνικά έπαιρναν δύναμη από το βιβλίο, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση του Γιάννη και του Φίλιππου που στην αρχή κρύωναν και αισθάνονταν θλίψη και φόβο και μόλις διάβασαν το βιβλίο ένιωσαν ξαφνικά ζεστασιά. Με αυτόν τον τρόπο παρουσιάζεται η έντονη δύναμη ενός βιβλίου, που χρειάζεται να διαβαστεί σε μια δύσκολη περίοδο της ζωής μας για να κάνει τις επεμβάσεις του. Και τελικά το πιο όμορφο πράγμα που συνέβη ήταν πως η Θάλεια κατάφερε να τα ξεπεράσει όλα με την δύναμη του βιβλίου της!

Πρέπει να πω πως με κυρίευσαν διάφορα συναισθήματα διαβάζοντας το βιβλίο, σύμφωνα με την περίπτωση κάθε φορά.

Στην αρχή με είχε κυριεύσει έντονος πεσιμισμός και θλίψη διότι η κατάσταση που επικρατούσε φαινόταν για όλους δύσκολη και μονότονη. Όταν, όπως είπε και ο Κωστής, «όλα άρχισαν να παίρνουν νόημα» (όταν μπήκε στη ζωή των παιδιών η Θάλεια) φάνηκε η ουσία του βιβλίου, δηλαδή μια κατάσταση πεσιμισμού και θλίψης που σιγά σιγά με τη βοήθεια της «χάρτινης αγκαλιάς», γινόταν όλο και καλύτερη, η ζωή φαινόταν λιγότερο θαμπή μπροστά τους. Ανάλογα με την περίπτωση, πολλές φορές ένιωσα και εγώ την έντονη θέληση για ζωή της Θάλειας, μερικές φορές λυπήθηκα λόγω τον προβλημάτων των παιδιών, που χωρίς να το καταλαβαίνουν ξεσπούσαν το ένα πάνω στο άλλο και η κατάσταση χειροτέρευε....

Γενικά όμως η έντονη χαρά και ζωντάνια της Θάλειας που πήγαζε από το βιβλίο της έκανε τα παιδιά να αισθάνονται καλύτερα και πιστεύω πως σε κάθε σελίδα του βιβλίου που υπήρχαν ίχνη πεσιμισμού υπήρχε συγχρόνως ένα έντονο πείσμα και μια αξεπέραστη θέληση από τα παιδιά, αφού και η ίδια η Θάλεια επέζησε από το ατύχημα που είχε χάρη στη θέλησή της για ζωή. Αυτό συχνά μου δημιουργούσε μια αίσθηση χαράς. Πολλές φορές φάνηκε το πείσμα της Θάλειας που παρόλο που ήταν σχεδόν ανήμπορη, έφτασε στο σημείο να αλλάξει όλους τους συμμαθητές της και αυτό είναι προς τιμήν της.

1β) Νομίζω πως τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παίρνουν δύναμη από κάποιον ή κάτι, όταν τους προσφέρει χαρά και όταν αισθάνονται πως τους καταλαβαίνει και τους νιώθει. Σ' έναν άνθρωπο, μπορούμε να πάρουμε δύναμη από τη δική του θέληση και από την κατανόησή του. Αντίθετα, μπορεί ένα πράγμα να μην μπορεί να μιλήσει αλλά σίγουρα μπορεί να ακούσει και αυτό το πράγμα θεωρούμε πως μας δίνει δύναμη όταν το βλέπουμε. Η περίπτωση μου είναι παρόμοια με της Θάλειας, κι εμένα μου δίνει δύναμη ένα βιβλίο, μόνο που αυτό το «βιβλίο» δεν γράφεται από κάποιον άλλον, μόνο από εμένα. Μέσα στο «μυθιστόρημά» μου ΕΙΜΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ να γράψω ό,τι αισθάνομαι, χωρίς να με κρίνει κανένας για αυτά που γράφω. Το μυθιστόρημά μου μου δίνει πάντα αυτοπεποίθηση στη σκέψη ότι μια μέρα μπορεί και να το εκδώσω. Συχνά μέσα στις σελίδες του παρουσιάζονται μερικές φορές διάφορες πτυχές τις ζωής μου, γραμμένες από την «ανάποδη» πλευρά, διότι συχνά μορφοποιώ κάποιες καταστάσεις και τις παρουσιάζω με έναν άλλον τρόπο, αποδίδοντας όμως το ίδιο νόημα. Μου αρέσει, επίσης, να γράφω όταν νιώθω ενοχλημένη από κάτι που μπορεί να συνέβη σε μένα ή κάτι που μπορεί να είδα και με ενόχλησε η με προβλημάτισε. Όταν μερικές φορές στον

ελεύθερό μου χρόνο ξεφυλλίζω της σελίδες του, καταλαβαίνω πως μέσα σε αυτές τις σελίδες βρίσκεται ό,τι είναι δικό μου, ό,τι κρατάω μέσα μου, όλες οι σκέψεις μου. Τέλος, πιστεύω πως το μυθιστόρημά μου θα είναι πάντα το στήριγμά μου στις δυσκολίες μου και θα μπορώ μέσα από τις σελίδες του να παίρνω δύναμη και να εκφράζομαι ελεύθερα.

2. Σελ. 61, «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».

Σελ. 91, «Είπε πως αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας».

Σελ. 136, «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».

Σελ. 165, «Όταν σε βρίσκει ο πόνος της ζωής... έτοιμη να τη δεχτείς».

Σελ. 183, «Ότι οι νέοι πρέπει να διαβάζουν... ν' αλλάξει την ασχήμια».

Σελ. 198-199, «Η θέση μας είναι... για να πετάξουν πάλι βλαστούς».

Σελ. 232, «Οι πιο πολλοί άνθρωποι... εξαλείφεται».

Σελ. 239, «Θυμάμαι τη μέρα... είναι κρυμμένος».

Αφού επιλέξεις τρία από τα παραπάνω αποσπάσματα που σε άγγιξαν περισσότερο, να καταγράψεις τις δικές σου σκέψεις.

Σελ.61:

Ο Φίλιππος αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα, πιστεύω, και στο σπίτι του και στο σχολείο, με αποτέλεσμα αυτά τα προβλήματα να τον πηγαίνουν πίσω. Επίσης, το γεγονός ότι είναι ερωτευμένος με μια κοπέλα του δημιουργεί αρκετά προβλήματα και έτσι λόγω της στεναχώριας του για όλα τα παραπάνω, δεν μπορεί να λειτουργήσει φυσιολογικά στην καθημερινότητα του και ξεσπάει, όπως ξέσπασε σε εκείνο το παιδί. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα η Θάλεια εννοεί πως εφόσον ο Φίλιππος κρύβει κάποια πράγματα μέσα του δεν θα αισθανθεί ποτέ καλύτερα και σε λίγο καιρό θα αρχίσει να τα πιστεύει σαν να είναι αληθινά και θα τον πληγώνουν όλο και περισσότερο. Η αλήθεια μερικές φορές δεν είναι τόσο θλιβερή, εφόσον μια δύσκολη κατάσταση μπορεί να ξεπεραστεί με τη βοήθεια κάποιου φίλου. Οπότε στη συγκεκριμένη περίπτωση εάν ο Φίλιππος συνέχιζε να κρατά πράγματα για τον εαυτό του και να τα σκέφτεται τις πιο ακατάλληλες στιγμές, δεν θα κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει αυτό που του συνέβαινε. Όταν μίλησε στη Θάλεια και όταν διάβασε κυρίως το βιβλίο κατάφερε να κατανοήσει την αλήθεια και να ξεπεράσει τα προβλήματά του παίρνοντας τα κατάλληλα «αντισώματα» από το βιβλίο.

Σελ.91:

Ο Πέτρος σε αυτό το απόσπασμα, μιλώντας για κάποιον σοφό εννοεί πως ένας άνθρωπος χωρίς την μητρική του γλώσσα ουσιαστικά δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Και πράγματι αν το σκεφτούμε καλύτερα ένας άνθρωπος χωρίς μιλιά ούτε να δουλέψει μπορεί ούτε να συνεννοηθεί με κανέναν από τους γύρω του. Ο άνθρωπος χρειάζεται τη γλώσσα για να μπορεί να εκφράζει ελεύθερα την γνώμη του, να μπορεί να διαφωνεί όταν χρειάζεται και να αιτιολογεί την άποψή του. Με το κινητό, όπως λέει ο Πέτρος, κανείς δεν μπορεί να εκφραστεί ελεύθερα, κανείς δεν μπορεί να εκφράσει αυτό που πραγματικά νιώθει μέσα του με πέντε κομμένες λέξεις ή με γκρίκλις. Εξάλλου, «η καρδιά χρειάζεται τον χρόνο της» για να εκφραστεί..., να συγχωρέσει....

Σελ.232:

Πράγματι, υπάρχουν άνθρωποι που περνούν από τη ζωή μας και δεν το καταλαβαίνουμε, άνθρωποι που μπορεί να μας φαίνονται ασήμαντοι. Τις περισσότερες φορές αυτοί οι άνθρωποι μπορεί και να μην μας βοήθησαν, μπορεί να μην έκαναν κάτι σημαντικό για εμάς και έτσι δεν τους θυμόμαστε πια. Οι πιο πολλοί άνθρωποι στη ζωή μας θα είναι έτσι. Δεν μπορούν όλοι να μας καταλάβουν, όπως μας καταλαβαίνουν μερικοί, ελάχιστοι, δυστυχώς. Κάποιοι όμως άνθρωποι που μας νιώθουν κάνουν αισθητή την παρουσία τους όταν παρουσιάζεται το πρόβλημα, κάνουν τα μαγικά τους με τον τρόπο τους και έτσι μας αφήνουν αλλαγμένους. Αυτούς τους ανθρώπους δεν τους ξεχνάμε ποτέ, διότι όταν όλοι οι υπόλοιποι κοιτούσαν το πώς να επωφεληθούν από το πρόβλημα, εκείνοι κοιτούσαν πώς να βοηθήσουν. Και βοήθησαν.

Δήμητρα Παπακωνσταντίνου, Β1 Γυμνασίου